

SOMETHING RED, SOMETHING YELLOW

Zoals gewoonlijk sippelden ze 's ochtends met z'n tachtigen het grote gebouw van productiehuis **?CAKEJE?** binnen vanuit diverse invalshoeken. Daardoor merkten ze het eerst niet van elkaar. Pas toen zoals elke dag groepjes en groepen ontstonden en de eerste noodgedwongen samenscholingen ('vergaderingen') zich voordeden, begon het ze op te vallen. Dat zorgde voor onuitgesproken verbijstering. Nochtans betrof het geen 'speciale' dag, pakweg *Valentijnsdag* of *Secretaarsedag*.

Veel vrouwen droegen die dag iets roods, zes vrouwen droegen iets opvallend geels en een paar uitzonderingen liepen er doodgewoon bij. Nog een andere uitzondering betrof Loredana, die uitdrukkelijk zowel iets roods als iets geels droeg, maar helemaal niks met Spanje of een furie te maken had. Alleen Michèle was natuurlijk weer met saai blauw omhuld.

Er heerste dus duidelijk verbijstering. Dat kon je vooral aflezen aan de katachtige blikken waarmee de roden naar de gelen loerden en de gelen naar de roden. Het hele gamma van felle gevoelens kwam stilzwijgend aan bod: spot, meewarigheid, misprijzen, verwondering, haat, nieuwsgierigheid, woede, leedvermaak, jaloesheid, onrust. Loredana vertoonde een zweempje van triomfantelijkheid. Maar (dat was bekend) die kon goed acteren. Er werd echter vooral gezwegen over kleren en kleuren.

De mannen constateerden dat kleurgedoe natuurlijk ook. Maar omdat ze een vrouwelijk complot vermoedden (waarbij de vrouwen zelfs in twee kampen opgesplitst leken te zijn), durfde niemand van ze hardop te interpellieren. Je wist maar nooit dat het hier oorlogskleuren betrof, waarvan de niet-vrouwen het slachtoffer konden worden. Of een gigantische gedurfde weddenschap. Bovendien was er vanavond een receptie gepland. Alleen redacteur Jahweh durfde het aan even bij researcher Sheree te informeren of er vandaag misschien iets in Tibet stond te gebeuren. Ze keek hem schuldig aan en schudde van nee.

Alle roden, gelen, rood-gelen en neutralen droegen echter eenzelfde iets op zich of met zich mee. Het was een brief. In het hemelsblauw uitgeprint.

Lieveling

Ik hoop dat ik je zo aan mag spreken. Vergeef me deze te korte brief waarin ik zoveel zou willen zeggen. Reeds lang verlang ik naar jou. (Vergeef me ook de herhaling). De wanhoop nabij schrijf ik je deze brief. Schrik niet; oordeel niet. Ik heb het beste met je voor. Het zit zo: ik ben een gezonde kerel met een goede smaak. Dat meen ik te mogen stellen. Die goede smaak is er de oorzaak van dat ik mijn oog op jou heb laten vallen en daar niet meer van af raak. Ik zie je bijna elke dag op het werk. Het is geen droom; je bent echt. Maak mijn dromen 's nachts ook waar. Ik gooi het eruit: ik zie je graag. Wil je met mij naar bed? Draag nu donderdag iets opvallend geels als je dat wil. Een duidelijk rood signaal betekent nee. In het eerste geval maak ik me diezelfde dag nog kenbaar bij jou. Je zult het je niet beklagen. In het andere geval blijf ik een van jouw vele stille aanbidders hier in de firma en loop ik mijn verdere leven met een donker-rood bloedend hart rond. Je bent immers de Vrouw van mijn Leven. Ik hoop op geel!

Een hopeloos verliefde collega X

De hele verdere dag verliep onder hoogspanning. Er was immers ook een avondreceptie op til: redacteur Camiel verliet **?CAKEJE?** voor een televisiezender. Hij zou met drank en hapjes uitgewuifd worden. Diverse ploegen en *researchers* trokken eropuit, maar keerden ook zo vlug mogelijk naar de uitvalsbasis van **?CAKEJE?** terug. Arendsogen alom.

In de kantine zat Jahweh omstreeks het derde middaguur met chirurgische aandacht in zijn koffie te roeren. Hij had de indruk dat er in diverse kleinere kliekjes al verstolen over het kleurrijke thema gedebatteerd was. Périnne bijvoorbeeld was vanmiddag roodgloeiend van woede (?) de refter uit gestoven. Loredana werd wenend in de toiletten aangetroffen. Vandaag vielen ook de puur mannelijke samscholingen op, weshalve er ook puur vrouwelijke ontstonden. Verder dan *'De vrouwen zijn weer bezig'* was men echter niet gekomen.

De saaiblauwe Michèle kwam ook een *takefiveje* nemen. Er trok weer bewolking over het gezicht van koffiemadam Machteld toen Michèle zoals gewoonlijk een cappuccino vroeg.

'Dat is het ontbijt voor de Italianen, de echte,' merkte ze voor de tiende keer vinnig op. 'Het is verdorie drie uur in de namiddag.'

'We zijn hier in België, en ik kan dat woord nog correct schrijven ook,' repliceerde Michèle, uitdrukkelijk naar de gelamineerde prijslijst wijzend.

'Seut,' dacht Machteld, maar ze slikte dat in en boog zich over de scheikunde van een cafetariacappuccino.

'Ha, Michèle,' deed Jahweh. 'Niet in het rood? Niet in het geel? Weet jij wat er gaande is vandaag? Mis ik iets? Of is dat allemaal voor de receptie van Camiel?'

'Niet morsen op je mooie jurkje,' mompelde Machteld daartussendoor.

Even liet Michèle haar blikken over haar eigen saaie blauwe outfitje glijden. In scholen of kloosters zou ze helemaal niet opgevallen zijn.

'Dat moet lukken hé, Jahweh, dat iedereen vandaag zo van diezelfde kleuren draagt... allez, de meesten toch.'

'Ja... eigenaardig. Jij niet? Weet jij van niks?'

'Niemand heeft wat gezegd. Eh... ' Michèle onderbrak zichzelf om haar cappuccino van de toog te gaan plukken. Ze ging tegenover Jahweh zitten.

'Ja?'

'Misschien vertel ik het toch beter niet.'

'Eh... wat? Ik eh... ik kan zwijgen hoor. Is er iets aan de hand? Het is een weddenschap hé? Heb ik gelijk?'

Michèle roerde de smurrie door haar koffie en glimlachte wrang.

'Of heb je zwijgplicht? Sarah heeft je verboden er iets over te zeggen zeker? Is het zo?'

'O, nee... '

Toen haalde Michèle in een opwelling de brief boven. Die zat zo klein mogelijk gevouwen in een van de geheime plooiën van haar outfit. Van achter haar horecaverschansing spiedde Machteld als een roofvogel mee; ze had natuurlijk alles gehoord.

'Lees maar.'

Michèle streek het ding wat glad en gaf het aan Jahweh.

'Wauw,' deed Jahweh na lectuur.

Het bleef wel een halve minuut lang stil. Machteld was gestold in haar laatste gebaar. Michèle keek naar niets, naar buiten, haar blikken zwevend over een saai gazon. Jahweh, die zelfs bij de aanschaf van een notenkraker rekening hield met de wetten van de fysica, dacht er niet aan haar te laten gaan vooraleer hij het fijne van de zaak wist. Bedachtzaam stak hij haar de brief opnieuw toe, terwijl Machteld honderd foto's ontwikkelde in de doka van haar hoofd.

'Eh... er heerst hier vandaag een oorverdovende stilte,' poneerde hij dan. 'Men zwijgt hardop. Veel vrouwen hebben blijkbaar eenzelfde anonieme brief gekregen. Gebeurde dat met de post? Waar is... ?'

'Ja. De enveloppe ligt thuis.'

'Geen afzender natuurlijk? Nee. Zal wel niet. En de poststempel?'

'Hier in de stad verzonden. Gisteren.'

‘Tja... wat denk jij zelf, Michèle?’

‘Ik... Ik doe daar niet aan mee. Zoals je ziet.’

‘Zoals ik zie,’ beaamde Jahweh.

(En hij dacht erbij: *Knoop jezelf in hemelsnaam eens op een andere manier op, Michèle, blauw is zo... zo blauwkousachtig. En dat voor een productiehuis!*)

‘Het is nog ver van 1 april hé.’

‘Nee. Ja. Heeft iemand je vandaag er al over aangesproken? Soms is een dader... eh, ik zal het anders stellen: **wie met veel gesnuif naar de dader informeert, heeft zelf de scheet gelaten.**’

‘Maar ze lopen zelf allemaal op eieren! Meer dan de helft kleurt verdorie rood of geel! Er loopt zelfs een rood-geel kiekje tussen!’

‘Maar rood betekent toch... eh... heb je er geen opmerkingen over gekregen? Jij hebt immers helemaal niks roods aan hé. Vrijwel de enige... ’

‘Wie zegt dat mijn tanga niet rood is?’ sneerde Michèle totaal onverwacht. Daar had Jahweh even niet van terug. Hij vermeed angstvallig zijn blikken tot op bedoelde hoogte (nou: laagte) te laten zakken. Het bleef even stil. ‘Ik denk toch dat Camiel er voor iets tussen zit,’ zei Jahweh dan.

‘We zullen het misschien rap te weten komen, hé,’ antwoordde Michèle. ‘Ik moet er weer vandoor nu.’

In een ijtempo slurpte ze haar cappuccino halfleeg en verdween als de wiede-weerga.

Het feestelijke uur der gouden zuiltjes geluk was aangebroken, ter gelegenheid van het vertrek van redacteur Camiel. Het atrium in **?CAKEJE?** liep omstreeks 17 u 30 al vlug vol: niemand had zich na de officiële werkuren nog naar huis gespoed in verband met andere kleren. Het atrium kleurde dan ook intens rood en geel.

Zou er nu nog iets kleurrijks gaan gebeuren?

Was een dader(es) zich nu grondig aan het verkneukelen?

Was er misschien *candid camera* in het spel?

Zou iemand plotseling op een stoel klauteren en verkondigen dat hij/zij een leuke weddenschap had gewonnen?

Men hield feestvarken Camiel in de gaten, maar van die kant kon het blijkbaar niet komen. De man werd geheel in beslag genomen door afscheidnemende vrienden en vijanden die schouderklopjes uitdeelden en toespraakjes hielden en door interpellaties over de televisiezender waar hij voor zou gaan werken.

De receptie verliep zoals de aard van het receptiebeestje was, met name: de mens. De toegepaste meetkunde van de sociogramwetenschap (een apocriefe afdeling van de betweterkunde ofte betuttelanus) draaide weldra vierkant in het

rond. Natuurlijk zorgde de liquide daarvoor: een aanvaardbaar en betaalbaar afgeleide van echte champagne, want het waren oliecrisistijden. Minkukeltjes probeerden te zeggen waar het op stond tegen hun onmiddellijke chefs. Omhooggevallen hoofdrollen lieten zich bediening door hun pluimstrijkers en slijmjurken welgevallen. Onafhankelijke vrijbuiters fladderden van groep tot groep in de waan dat ze populair waren. Maar de spanning bleef voelbaar. Ook de grote bazen bleken geen vat te hebben op het kleurengedoe.

Jahweh Desimpel, lid van de exclusieve en geheime weddenschapclub **IDYOM** (*I Dare You Owe Me*), keek op zijn horloge. Omstreeks 19 uur zouden de clubleden Herman Cappoen en Akkemay Vandecasteele arriveren om poolshoogte te nemen van het percentage roodgeelheid. Ze waren hier nog nooit geweest. Hij grinnikte: zijn 500 euro waren binnen. En Akkemay zou dus ook als stripteaseuse moeten optreden. Ter plekke. Het beloofde nog een leuke avond te worden.

Tussen de ruggen door wadend, zijn glas als een splijtzwammetje voor zich uit torsend, zocht Jahweh de saiblauwe Michèle weer even op. Toen hij bij haar groepje aanmeerde, vroeg ze:

'Scheet gelaten, Jahweh?'